

Kon jij deze nacht slapen?

20/1/1984 RMS Vilvoorde – LSV Dames

Vorige avond met een volle bus naar Vilvoorde, om onze dames aan te moedigen tegen het plaatselijke RMS Univil. De thuisploeg, tweede in de rangschikking in tweede provinciale B, moet winnen van leider Landense om nog uitzicht te hebben op de titel.

Mon rijdt buschauffeur Richard door Vilvoorde City tot aan de gemeentelijke sporthal. De meeste mannen zonderen zich onmiddellijk af in het nabij gelegen “Heideroosje” om samen met “Vieux Temps” en “Ginder Ale” de hoofdmatch voor te bereiden.

Daarna terug naar de sporthal, want het uur der waarheid is aangebroken. Ondertussen hebben Roger, Simonne, Dirk, Katrien, Ralph en Marina zich bij de talrijke supportersschare gevoegd. Enkele minuten later hoorde ik de kreet “Allez de gruuuuun”. Luc en Carine waren er dus ook!.

De wedstrijd begint als een sprookje. Na 35 minuten is het 0/2 voor onze dames. De “zevende hemel” ... de poort naar eerste provinciale staat groot open. Je denkt aan kussen, schuimwijn, feesten, kampioenenbal en nog veel meer. Niets kan onze ploeg nog stuiten. De man achter het bedenkelijk buffetje komt nog aanstormen met vier bakken bier.

Maar vreugde kan soms van korte duur zijn. Een 0/3 overwinning, wat trouwens iedereen verwachtte, kwam er niet. De Landense motor viel stil en RMS kwam terug tot 2/2.

Die vier bakken bieren waren nu groot nodig om de Landense supporters op te kikkeren voor de “final set”. Onze meisjes hebben echter kracht tekort om de thuisploeg van de overwinning te houden. Vilvoorde won verdiend van Landen dat alleen in de eerste twee sets als een volwaardige leidersploeg acteerde.

RMS – Landen: een propagandawedstrijd: snel, technisch, spannend, sportief en zeer goed geleid door de scheidsrechter. Ondanks het belang van de uitslag, was het nog mogelijk dat zowel supporters als spelers van de beide ploegen na de match in vriendschappelijke sfeer een pintje konden drinken.

Terug naar huis ... het is plots heel stil geworden in de bus. Je hoort alleen de muziek op de radio. Er wordt slechts gemompeld: “in de derde set hebben we de match verloren” en “wie kon dit geloven na die 0/2 voorsprong”.

Vijf kilometer van Landen. Er moet iets gebeuren. Ik loop naar de micro en bedank de supporters voor hun aanmoediging en de speelsters voor hun nooit aflatende inzet. Ik probeer de stemming erin te brengen met een paar mopjes: “het is groen-wit en het gaat omhoog”? Ja, ze kunnen nog lachen.

Drie uur geleden was de titel nog zo dichtbij; Nu is hij weer ver af. We staan nog altijd aan de leiding. Dat is een goede reden om te blijven geloven in de kansen van onze zo lieve dames.

En toch ... negen uur 's morgens. Ik lig nog steeds wakker in mijn bed. Kon jij deze nacht slapen? Ik niet. Mijn maag woelt, mijn hoofd doet pijn. De telefoon rinkelt. Ik loop naar beneden, neem de hoorn af. Aan de andere kant van de lijn: “Wat hebben onze dames gedaan in Vilvoorde???”

Nulleke